

Cirkelpunt

Let the Sunshine in...

*Als de Zon zich begeeft naar het huis van de dienende mens,
dan zal de manier van leven de manier van werken overnemen.
Dan kan de levensboom zover uitgroeien
dat zijn takken alle zonen der mensheid kunnen beschutten.
Het bouwen van de Tempel en het sjouwen van stenen zal stoppen.
Men zal het groeien van de boom kunnen zien,
en de gebouwen zullen verdwijnen.
Moge de Zon naar de plaats gaan waar hij hoort,
en moge U op deze dag en gedurende deze generatie
zorgen voor de wortels van groei.*

Anonieme oude tekst uit de Nieuwe Roep

Wie hunkert niet naar de eerste warme zonnestrallen of naar een verkwikkend zonnebad na een koude en natte winter. Hoe verlangen we niet naar dat gouden licht wanneer een dik wolkendek voor lange tijd de aarde omhult en we letterlijk gebukt gaan onder het gewicht van deze vracht.

Want ofschoon we *in* en *door* haar leven, zijn we niet in staat haar te zien noch te kennen, niet in staat om door de mist heen te dringen en haar straling te voelen. We reizen haar liever achterna en zoeken altijd opnieuw een manier om haar te naderen.

Net zoals ieder mens de fysieke zon zoekt om zich te warmen en te voeden, verlangt ook de innerlijke mens naar het heldere licht van de Kosmische Zon. Dit verlangen drijft ons verder en doet ons hopen en streven. Tenzij dit een vurig smachten wordt, een snakken naar Adem, naar Leven, kan de Zon niet eerder binnentreden. We moeten bereid zijn om onze luiken te openen en onze ballast te verwijderen opdat een lichtstraal ons hart kan beroeren en het Licht in zijn volheid kan binnenstromen.

De aarde openbaart haar schatten slechts in wisselwerking met de zon. Alles wat in haar verborgen is en wacht op ontluiking, groeit en bloeit door de warmte en het licht. Dit Licht is de bron van alle leven, in potentie aanwezig en stuwt het verder op tot volle bloei. Net zoals de aarde is de mens onbewerkte grond met enorme en ongekende mogelijkheden. Ook zijn schat rust in hem en ligt bedolven onder de vele lagen. Een schat die alleen tot volle wasdom komt en ontwikkelt tot nieuw leven door de straling van de kosmische Zon. Het is die Geestkracht of de Gnosis die het zaad of de vonk laat ontkiemen, ontvlammen, groeien en ten slotte laat bloeien en aldus een vernieuwde en goddelijke 'manifestatie' schept.

“De mens is een God in windsels” zegt Mirdad....

Daardoor is hij verblind, doof en verlamd en ziet slechts de windsels of het wolkendek.

Alleen dan, wanneer de Zon zich begeeft naar het ontvankelijke en hunkerende hart kunnen de windsels afgevoerd worden, wordt alles transparant en worden we wat we Zijn; verdwijnen alle creaties die hieruit voortvloeiden omdat ze hun kracht verloren hebben en stappen we eindelijk het Leven in....

Zo kan dan de nieuwe Zon opstaan in de microkosmos (of ons huis) en worden we vervuld van dit wonderlijke Licht, kan de boom van Leven groeien ,diep geworteld in het Koninkrijk tot dienst van alles en allen.

Ik roep je bij je naam
en streef de snaren van jouw hart,
daar waar Waarheid wordt
tot scheppende Kracht
en Liefde
ontwaakt tot 't Leven
daar kom ik thuis...

(M)cirkelpunt

Ave Maria
<http://youtu.be/R9SoNBOWyD8>

Ziet rondom u en aanschouwt het leven. Alle ding is vergankelijk en niets is blijvend. Daar is geboorte en dood, groei en verval; daar is samenvoeging en scheiding. De roem der wereld is gelijk een bloem, die des morgens prijkt in volle pracht en verwelkt in de hitte des daags.

Waarheen gij uw oog ook richt, overal is haasten en drang, een jacht naar genoegen, een angstig ontvlieden van smart van dood, ijdel vertoon en de vlammen van brandende begeerte. De wereld is vol verandering en vervorming. Alles is Samsara:

Is er niets duurzaam in de wereld? Is er in de algemene verwarring geen rustplaats, waar ons bekommerd hart vrede vinden kan? Is er niets, dat eeuwig blijft? Is er geen einde aan de zorg? Kunnen de brandende begeerten niet worden geblust? Wanneer zal de geest kalm en rustig worden?

Boeddha, onze Heer, was bedroefd over de ellende des levens. Hij zag de ijdelheid van werelds geluk en zocht uitredding in het éne, dat niet verwelkt of vergaat, maar dat blijven zal immer en altoos.

Gij, die verlangt te leven, weet dan, dat de onsterfelijkheid verborgen is in het vergankelijke.

Gij, die naar het geluk verlangt zonder de knaging van berouw, leidt dan een leven in gerechtigheid.

Gij, die hunkert naar rijkdommen, ontvangt dan schatten, die eeuwig zijn.

De waarheid is rijkdom, en een leven in waarheid is geluk.

Alles wat samengevoegd is, zal weder ontbonden worden, doch de natuurwetten der waarheid, die alle samenvoeging en ontbinding bepalen, blijven tot in eeuwigheid. Lichamen vallen tot stof, maar de waarheid van de geest, die het lichaam als ziel bewoont, zal niet vernietigd worden.

De waarheid kent noch geboorte noch dood; de waarheid heeft noch begin noch einde. Geloofd zij de waarheid. De waarheid is het onsterfelijke deel van de geest. Bevestigt de waarheid in uw geest, want de waarheid is het beeld van het eeuwige; zij is de afbeelding van het onveranderlijke; zij is de openbaring van het eeuwigdurende; de waarheid schenkt ons stervelingen de gave der onsterfelijkheid.

Boeddha is de waarheid; laat Boeddha wonen in uw hart. Blust in uw ziel ieder verlangen, dat tegen Boeddha gericht is, en aan het einde van uw geestelijke ontwikkeling zult gij worden Boeddha gelijk.

Datgene in uw ziel, dat zich niet kan of niet wil ontwikkelen tot Boeddha, moet vergaan, want het is slechts waan en onwezenlijk; het is de bron van uw dwaling; het is de oorzaak van uw ellende.

Gij kunt uw ziel onsterfelijk maken door haar te vervullen van waarheid.

Daarom wordt gelijk kostbare vaten, geschikt de nectar van des Meesters woorden te ontvangen.

Reinigt u zelf van zonden en heiligt uw leven.

Er is geen andere weg om de waarheid te bereiken.

Leert te onderscheiden uw Zelf en de Waarheid.

Het Zelf is de oorzaak van zelfzucht en de bron van zonde; de waarheid behoort niet tot een ik-heid; zij is algemeen en leidt tot recht en gerechtigheid.

Het Zelf, datgene wat hen, die hun zelf liefhebben, als hun wezen toeschijnt, is niet het eeuwige, het eeuwig-blijvende, het onvergankelijke.

Zoekt niet uw Zelf, maar zoekt de waarheid.

Indien wij onze zielen bevrijden van ons kleine Zelf, anderen geen kwaad toewensen en helder worden als geslepen kristal, hoe glanzend zal in ons het beeld weerkaatsen van de dingen, zoals zij zijn, onbezoeeld door brandende begeerten, niet vertroebeld door ijdele waan, onverstoord door zondige gejaagdheid.

Hij die het Zelf zoekt, moet leren onderscheiden tussen het valse en het Ware Zelf. Zijn ik en al zijn zelfzucht zijn het valse Zelf. Het zijn onwezenlijke waandenkbeelden en samenvoegsels, bestemd te verdwijnen. Alleen degene, die zijn Zelf als één beschouwt met de waarheid, zal Nirwana bereiken; en degene, die Nirwana is ingegaan, is tot Boeddha geworden; hij heeft de hoogste zaligheid verkregen; hij is geworden eeuwig en onsterfelijk.

Alle samengevoegde dingen zullen weder ontbonden worden, werelden zullen in stukken gebroken worden en onze persoonlijkheden zullen verstrooid worden; doch de woorden van Boeddha zullen blijven in eeuwigheid. De uitdoving van het Zelf is de verlossing; de vernietiging van het Zelf is de voorwaarde tot verlichting; het uitwissen van het Zelf is Nirwana.

Welgelukzalig hij, die opgehouden heeft te leven ter wille van genot, en die in de waarheid blijft.

Voorwaar, zijn gemoedsrust en innerlijke vrede zijn de grootste gelukzaligheid.

Uit het Evangelie van Boeddha/ Paul Carus

“Er was eens een koning die oppermachtig regeerde in zijn zelfgeschapen koninkrijk. Hij pronkte met zijn kunde en kennis en leefde in de waan heel wijs, intelligent, mooi en machtig te zijn, als God te zijn. Hij wist niet dat hij al die rijkdommen slechts te leen gekregen had en eigende dit zichzelf helemaal toe.

Die koning duldde niemand naast zich en had niemand nodig dan enkel zichzelf en wat onderdanen, hoe meer hoe liever. Dat waren mensen die zich als vanzelfsprekend héél onderdanig opstelden, bang om te durven zijn wie ze waren en die hun koning adoreerden. Hoe groter de adoratie of de angst, hoe meer hij verankerd werd in de rol die hij speelde en voor waar nam en hoe meer hij hiervan genoot, hoe groter zijn zelfbeeld werd.

Hij kon absoluut niet tegen kritiek, want wat niet strookte met zijn mening of zijn ‘weten’ vormde een gevaar voor de schijnbare rust en heerschappij waarin hij zich wentelde. In zijn zelfgenoegzaamheid en trots wierp hij alles wat als bedreigend ervaren werd, overboord.

Hij stoorde er zich niet aan om anderen de mond te snoeren en nadien te kijk te zetten, zeker niet wanneer zij wijzer bleken te zijn dan hijzelf of van een wijsheid getuigden waar hij niet kon aan tippen. Hij was een meester-schepper van zijn eigen denkwereld die hij voor de werkelijkheid aanzag.

Zo onderwees of indoctrineerde hij zijn onderdanen met zijn waarheid die hij, door het bestuderen van veel oude geschriften, voor zichzelf schiep; hij bouwde macht en aanzien op en nestelde zich comfortabel op zijn zelf opgerichte troon.

De meeste inwoners van het koninkrijk waren ingedommeld en sliepen een droomloze slaap, anderen droomden en voelden de drang om op zoek te gaan naar het land van in hun dromen en weinigen, zeer weinigen waren wakker. Zij die ontwaakt waren kenden de oude en wijze teksten en hadden geen nood meer aan studie of aan allerhande interpretaties ervan, want ze herkenden de waarheid in hun hart. Ze wisten ook dat die waarheid niet aangeleerd kon worden, maar slechts geopenbaard werd in het hart als dit zichzelf ontsloot in de ervaring. Doch de slapers en de dromers zaten nog heel erg vast in de vele gewezen oude denkpatronen en waren al blij met de kennis van hun koning die ze op een voetstuk plaatsten omwille van zijn vermeende 'bezit' en hun vermeende 'gebrek'.

Zo verstreken de jaren en ging het leven maar door. Het web der illusie hield stand want niemand kon een doorbraak forceren. Zij die sliepen vergenoegden zich aan brood en spelen en stelden geen vragen, voor zij die droomden van het andere, ogenschijnlijk onbereikbare land leek de situatie uitzichtloos en bleef de verleiding alom aanwezig in het streven naar vrijheid en verlichting, terwijl de ontwaakten in stilte verbleven en steeds aanwezig waren, vooral bij hoge nood.

Zo verstreken ook de eeuwen en eonen, de koning herhaalde zichzelf steeds weer in zijn denkbeeldige luchtkasteel en altijd had hij onderdanen die hem napraatten of die volgbaar bleven knikken uit onwetendheid of uit angst. Zelfs de dood leek niets te veranderen, alles herrees opnieuw in eenzelfde cirkelgang van blinken en verzinken....

Lucifer door Willem Geefs

Dit ging zo maar door tot er plots, op een onbewaakt moment in de tijdronde, iets begon te bewegen in het slapende koninkrijk. Een ingrijpende gebeurtenis kondigde een grote verandering aan die een wending zou geven aan het rad van de tijd.

De koning werd namelijk in extreme verwarring gebracht door vreemd bezoek. Vreemdelingen of afgezanten van een ander land en ras doken eensklaps en in grote getale op in zijn koninkrijk. Door hun aantal zorgden ze voor grote beroering waardoor de ogenschijnlijke rust werd verstoord. En ofschoon ze heel vredelievend waren en uiterst liefdevol, was hun komst niet echt gewenst. Uiterlijk leken ze wel op de huidige bewoners, alleen hadden ze een glanzend, transparant gelaat en spraken een vreemde taal waar de koning en zijn gevolg geen jota van begreep. Ze gedroegen zich ook anders in hun handelen, wat nog meer wrevel opwekte. Daar ze ongenaakbaar leken te zijn en vrij in zichzelf verloor hij het meesterschap over hen; met de beste wil van de wereld poogde hij hen aan zijn wet te onderwerpen, doch de spraakverwarring was enorm en slechts de ontwaakten uit zijn koninkrijk begrepen hun taal.

Omdat zij leefden naar totaal andere normen dan die van het land waarin zij neergestreken waren, omdat ze helder zagen door het licht dat ze van heinde en ver uitstraalden en aldus de koning en zijn koninkrijk konden doorgronden, werden ze een doorn in het oog van de vorst. In zekere zin waren het geweldloze rebellen, ze streden niet met wapens, noch met woordenstromen, maar waren, door het licht dat ze droegen in hun hart en door de liefde die zich in hun daden weerspiegelde, een bron van ergernis en frustratie voor zij die de spiegeling niet konden verdragen.

Zo kwam het dat de koning, na eeuwen onbetwist meesterschap zijn harnas aantrok en opnieuw en strijde trok. Want het was te pijnlijk om zien hoe plots alles, wat sinds lang verduisterd lag, in het licht kwam te staan door de vreemde aanwezigheid ; het was te confronterend en te bedreigend om een zelfgeschapen wereld in een fata morgana te zien veranderen. Zijn trots groeide naarmate zijn wanhoop toenam, want hij had veel te verdedigen, zo niet alles wat hem gemaakt had tot wat hij nu was. Het daglicht werd tot schaduw bij de gouden gloed van het stralende Licht dat zich een weg baande in het koninkrijk.

Hij rekruteerde medestrijders uit de slapende massa, onwetenden die niet wisten dat ze onwetend gehouden werden om te worden ingezet voor de doeleinden van de koning.

Zo barstte de strijd los! Voor zij die het nobele, het edele, het zuivere met alle geweld wilden uitroeien was het een hopeloze strijd ook al leek dit niet zo in hun ogen. De koning begreep niet dat hij vocht tegen zichzelf of tegen het Licht dat ook in zijn eigen hart aanwezig was, doch bedolven lag onder de hoogmoed, de trots en de vele illusionaire denkbeelden; hij begreep niet dat het Licht zich liet zien, horen en kennen doorheen de blikken, de houding, de handelingen en de woorden van het vreemde volk. Want zij hoefden verder niets anders te doen dan slechts zichzelf te zijn om een steeds grotere bron van ergernis te worden voor de koning , die in zijn blindheid bleef strijden tegen zijn eigen windmolens.

Nooit zou er een definitief einde gekomen zijn aan de strijd ware het niet dat hij op een dag hevig geraakt werd door een krachtige en schitterende Lichtstraal die hem in totale vervoering bracht. Een pijl van Liefde doorboorde zijn koude hart en zette het in vuur en vlam. De pure onschuld, stralend uit de ogen van een jonge amazone, ontstak in hem het Liefdesvuur en spiegelde hem het verloren kind, het kind dat hij ooit eens zelf geweest was. Zijn rijkelijk gevulde drinkbeker ledigde zich naarmate liefde hem vervulde en hij Verliefd werd op alles om hem heen.

Zo gebeurde het dat hij op die dag tot inkeer kwam

omdat de sluier wegviel die zijn ogen verblindde en hij zijn eerste Liefde opnieuw herinnerde, het lang vergeten goddelijk aangezicht dat hij zelf was en is. De waanzin van de liefde overmeesterde hem en hij raakte buiten zijn zinnen. Alles verdween in haar glans en hij verloor de behoefte om te strijden, te onderwijzen, te studeren, te discussiëren, macht uit te oefenen en aldus zichzelf als koning te handhaven. Hij genas van zijn blindheid, keek met een andere blik naar het heden en naar alles wat zich in het verleden had afgespeeld en werd overmand door een groot mededogen met hen bij wie de ogen nog verduisterd waren en in hun handelingen hiervan getuigden. Hij herkende zichzelf in de ziel van het 'vreemde' volk, werd op slag één van hen en zag hoe hijzelf verantwoordelijk was geweest voor de creatie van het zware gordijn die het licht zo lang verborgen had in zijn schaduw-koninkrijk.

Hij wou dansen en dansen en dansen en drinken van het Leven dat hem toelachte. Weg waren de onderdanen, ze waren zijn gelijken geworden, erfgenamen van de Liefde die in zijn hart ontvlamd was.

De zon brak door in het verduisterde koninkrijk, alle mist en donkere wolken smolten weg als sneeuw voor de zon. Er was geen troon meer noch een paleis; wat verrees was een buitengewoon grote en stralende kring van mensen waar hij EEN met was.

Zijn ogen waren geopend en hij zag de werkelijkheid zoals ze altijd al was geweest ...niets kon hem noch uitdagen of in verwarring brengen, niets kon hem noch misleiden of verleiden. Hij zag zichzelf in zijn ware gedaante binnen die werkelijkheid.

Zo werd de tijdsronde doorbroken, een nieuw Levensveld verrees van waaruit vrede en harmonie straalden en een andere toon weerklonk.

Het was een Koninkrijk van Liefde waarin de ware Koning troonde in ieders hart.

De oude sterrenhemel was niet meer en van een ontzaglijke schoonheid en stralend licht getuigde het nieuwe ‘hemelgewelf’.

De ware mens werd opnieuw geboren en het rijk van de dood was opgehouden te bestaan.

Hij kon opnieuw meestromen met de stroom van Evolutie; want hij was teruggekeerd tot het ware Leven waarin Liefde zijn enige taal werd...” (M) cirkelpunt

Dit sprookje heeft zoals de vele sprookjes een happy-end en verhaalt over het lot van de mensheid en haar ‘roeping’, wijst naar de ongekende mogelijkheden van de mensenziel en toont de beperking waarin ze zichzelf geworpen heeft.

Het houdt eveneens een belofte in, namelijk het uitzicht op de kracht van Genade met de grote Ommekeer als gevolg, die op haar beurt leiden zal naar Vernieuwing. Het is een blijvende belofte, want helaas regeert de zelfbenoemde koning nog steeds over mens en wereld en zie je hem overal opduiken waar egoïsme, macht, corruptie, strijd, onderdrukking en hoogmoed de scepter zwaait.

We vinden hem nog steeds terug bij de kerk – of religieuze leiders, die menen de waarheid in pacht te hebben en hun ‘gelovigen’ manipuleren en indoctrineren tot schade en schande voor de mens; alsook bij de vele goeroes of leraren die hun volgelingen zand in de ogen strooien omdat zij vooral wijzen naar zichzelf en hun waarheden. We vinden hem zeker terug bij de wereld- en regeringsleiders die de lijnen uitzetten en de grenzen bepalen voor eigen doel. Maar we herkennen hem vooral in de mens zelf die alles meent te weten, zelf te creëren, te controleren en te beheersen, die steeds handelt uit eigenbelang hoe subtiel dit ook mag zijn en zijn weten als waarheid verkondigt.

De woorden van zo een koning zijn vertroebeld en misleidend want hij plaatst zich altijd opnieuw op de zelfgemaakte troon van het intellect, is schepper van elke maffe leer of dogma of wet en houdt zodoende zichzelf in stand als ‘regent’ van deze wereld.

En hij zal blijven regeren zolang de Gnosis niet het hart heeft aangevuurd, want zolang de ratio het voor het zeggen heeft, het denken niet geconnecteerd is met het hart en dus onverlicht is, tot zolang zal hij regeren. Slechts wanneer de lichten opnieuw zullen branden in de mens, door de her-verbinding, zal de oude sterrenhemel verdwijnen en hiermee ook zijn ‘vorst’, met alles wat tot het oude denken en handelen behoorde ...

De wijze en heilige geschriften zijn vuurtorens voor de zoekende mens, het zijn richtingaanwijzers of lichtbakens en nodigen hem eerder uit tot introspectie dan tot de belering ervan. Ze zijn wat ze zijn en voor ieder die ze lezen, zullen ze zich openbaren naargelang het bewustzijn. Daarom behoeven ze geen uitleg noch studie, dit zijn slechts interpretaties; de wijsheid die ze

herbergen wordt hierdoor geweld aangedaan.

De woorden spreken tot de mens zelf die ze leest, want in zijn hart troont de ware Leraar die hem steeds verder zal leiden in bewustzijn.

Bewerken we dus liever de innerlijke grond opdat Gods Genade het hart kan treffen. Want in ontvankelijkheid kan Waarheid bloeien en in haar wordt alle schijn herkend en geweten wat illusie is.

Een eeuwige, onverstoorde glimlach zal het gelaat dan tooien als teken van de verworven Vrijheid.

(M) cirkelpunt

We hebben allemaal fouten gemaakt.

We hebben allemaal dingen gedaan

waarvan we wensen

dat we ze niet gedaan hadden.

We hebben allemaal kansen laten liggen

En er meer verknald dan we willen toegeven.

Maar de Kosmos begint een nieuwe cyclus

zodra we daar klaar voor zijn.

God is bereid opnieuw te beginnen

wanneer wij dat zijn.

In Zijn ogen zijn we als pasgeboren kinderen

En we kunnen ieder moment

herboren worden.

Als we onze fouten weer goedmaken

worden we van hun gevolgen verlost.

Zie het licht

en je leven zal het weerspiegelen.

Ontken het licht

en in je blindheid zul je chaos teweegbrengen.

Zodra je ervoor kiest je ogen weer te openen

Zal er geen chaos meer zijn.

- marianne williamson -

Als het zonlicht is verduisterd
door nevels gif en wolken van haat,
als het water zijn zuiverheid verloren heeft
en verhandeld wordt als koopwaar,
als bossen overal branden, vulkanen vuur spuwen,
rivieren als wild geworden reuzenslangen
met hun waterstaart om zich heen slaan,
eb en vloed verstoord zijn,
mensen, dieren en planten overal sterven,
tallose mensen zijn ontaard,
de kinderen van het licht verlangen naar hun thuis,
dwazen grijpen naar de macht,
wijzen zich terugtrekken in het huis der stilte,
ruwe taal door ontelbare schorre kelen klinkt
en waarheid gevluucht is naar valleien der stilte
verborgen voor de wilde blik van wolven,
weet dat dan de nacht
zich over heel de wereld heeft gespreid
maar spoedig ook het onvergankelijk licht zal stralen.

Wees krachtig
nu de oude wereld wankelt op lemen voeten
en duizenden demonen klaarstaan
om de schepping te vernielen.
Versla hen niet met wapens,
maar met inzicht, licht en liefde.

Roep het lichtend Woord te hulp,
wend de blik naar binnen,
naar het eigen hart,
waar het kroonjuweel van liefde
dat nimmer in een aards koninkrijk gevonden werd
verborgen is,
vleesgeworden woord van liefde.
Demonie zal tot een einde komen
nadat het grote spel van misleiding is gespeeld
en het licht zelf alles herschept,
vrede over heel de wereld daalt
als zegening van de ene Liefde.
De zwartste nacht zal opengebrosen worden
door het licht.

© Marcel Messing

De vier ruiters van de Apocalypse. Viktor Vasnetsov, 1887

Wederom was Elihu met zijn leerlingen tezamen in het heilige bos en zeide:

“Geen mens leeft voor zichzelf; want ieder levend ding is door koorden aan ieder ander levend ding gebonden. Zalig zijn de reinen van hart; want zij zullen lief hebben en geen wederliefde vragen. Zij zullen andere mensen niet aandoen, wat zij niet wensen dat anderen hun aandoen.

Er zijn twee 'zelve' - twee ego's: het hogere zelf of ego en het lagere zelf of ego. Het hogere zelf is menselijke geest bekleed met een ziel, naar Gods beeld gemaakt. Het lagere zelf, het vleselijke zelf, het begeertelichaam is een afschaduwing van het hogere zelf, misvormd door de duistere ethers van het vlees. Het lagere vlees is een waan en zal vergaan; het hogere zelf is God in de mens en zal niet vergaan.

Het hogere zelf is de belichaming van waarheid; het lagere zelf is de omgekeerde waarheid en zij wordt leugen openbaar. Het hogere zelf is rechtvaardigheid, mededogen, liefde en recht; het lagere zelf is wat het hoger zelf niet is. Het lagere zelf kweekt haat, laster, ontucht, moord, diefstal en alles wat leed brengt; het hogere zelf is moeder van de deugden en de harmonieën des levens.

Het lagere zelf is rijk aan beloften; maar arm aan zegeningen en vrede; het belooft plezier, vreugde en bevredigende voordelen, maar geeft onrust, ellende en dood.

Het geeft de mensen appels die mooi zijn voor het oog en aangenaam ruiken; hun klokhuizen zijn vol bitterheid en gal.

Als gij mij zoudt vragen wat ge zoudt moeten studeren, dan zou ik zeggen: uw 'zelve', uw ego's; en als gij die goed bestudeerd zoudt hebben en mij zoudt vragen wat daarna moet worden bestudeerd, zou ik wederom antwoorden: uw 'zelve' of uw ego's.

Hij die zijn lagere zelf goed kent, kent de waan van de wereld; heeft kennis van de dingen die voorbij gaan; en hij die zijn hoger zelf kent, kent God, heeft kennis van alles wat niet kan voorbijgaan.

Driemaal gezegend is de mens die reinheid en liefde tot zijn werkelijk bezit heeft gemaakt; hij is verlost van de gevaren van het lagere zelf en is zichzelf, zijn hogere zelf.

De mensen zoeken bevrijding van een kwaad, dat zij zien als een levend monster van de onderwereld; en zij hebben goden die slechts vermomde demonen zijn; allen machtig, doch vol jaloezie en haat en begeerte, wier gunsten gekocht moeten worden met kostbare offers van vruchten en van levende vogels, dieren en mensen. En toch bezitten deze goden geen oren om te horen, noch ogen om te zien, noch een hart voor medegevoel, noch de macht om te redden.

Dit kwaad is een mythe; deze goden zijn gemaakt van lucht en gekleed met schaduwen van een gedachte.

De enige duivel waarvan de mensen moeten worden bevrijd is hun zelf, hun lagere zelf.

Als de mens deze duivel wil vinden moet hij binnenwaarts blikken; zijn naam is 'Zelf'.

Als een mens zijn redder zou willen vinden, dan moet hij binnenwaarts kijken; en wanneer de demon 'Zelf' ontroond is, zal de redder, liefde, worden verheven tot de troon van macht. De David van het licht is reinheid, die de sterke Goliath van de duisternis verslaat en de redder, liefde, een plaats geeft op de troon.

[uit het Aquariusevangelie, hoofdstuk 8]

Degenen die zeggen: "eerst sterft men en (dan) zal men opstaan," dwalen. Als men niet tijdens dit leven de opstanding ontvangt, zal men niets ontvangen wanneer men sterft. (Evangelië naar Filippus, par. 90)

Voor de gnosticus dient de verlossing hier en nu in het menselijk lichaam verkregen te worden, zoals de myste-riën altijd leerden. Wedergeboorte als mens is de meest unieke kans om bevrijding, verlichting, Godrealisatie te bereiken.

De weg daartoe is de kruisiging van de "vijf bomen", de vijf zintuigen, de lagere, nog dierlijke natuur. Reeds Plato zei in Phaedo (par. 83) dat elk genot en iedere smart de ziel met een spijker aan het lichaam vastnagelen.

Symbool van de kruisiging is het lichaam, dat de vorm van een kruis heeft. Het proces van "sterven vóór de dood" is de totale "omkering" van de "lichten", een totale transformatie van het splitsend ik-bewustzijn naar universeel bewustzijn. Dan dooft het vuur van het ego volkomen uit, de levensboom regeneert.

Voor de gnosticus bevatten leven en leer van Jezus het pad om tot innerlijke opstanding te komen.

Voor hem betekenen Christus' woorden "Ik ben de ware wijnstok en mijn Vader de wijngaardenier" (Joh. 15:1) dat de wijnstok (of de stok van Brahma) door de vitaliserende kracht van de "Vader" (goddelijke levensenergie) weer vrucht kan dragen, waardoor Christus' woorden: "Ik ben de weg, de waarheid en het leven" (Joh. 14:6) innerlijk begrepen kunnen worden.

De wijnstok is de weg tot heelheid, eenheid, de kosmische levensboom, de Vader (beter: Vader-Moeder). Zonder de wijnstok blijven we ranken zonder vrucht, blijft het ego gevangen in het vormenspel van maya.

De taal der evangeliën is de taal der mysteriën.

Immense misverstanden kwamen voort uit het veruiterlijken van deze taal.

De gnosticus heeft aan enkele voetafdrukken genoeg om het pad innerlijk te begrijpen. Voor hem zijn de geseling, de bespotting, de bespuwing, de kruisweg en de kruisiging van Jezus geestelijke gebeurtenissen, die zich op innerlijk niveau afspelen, waarmee niet gezegd wil zijn dat hij het uiterlijk mysteriespel van de kruisiging ont- kent. De geselslagen van onbegrip zullen de mens die het pad van "sterven vóór de dood" gaat zeker treffen.

Het geconditioneerde denken komt pijnlijk tot een einde (de doornenkroon). De wereld zal de mens die het pad van Christus werkelijk gaat bespuwen, ja uitspuwen, want de wereld heeft geen baat bij dit gebeuren.

De innerlijke kruisweg wordt in eenzaamheid gegaan. Geheel naakt, ontdaan van al hetgeen we meenden te zijn (de klederen van illusie), rijst ons lichaam op de schedel- plaats (Golgotha) van het verleden als een kruis omhoog. Al onze zintuigen worden gekruisigd, gesymboliseerd door de spijkers in de handen en de voeten en de lans- stoot in de zijde (de vijf wonden).

De lansstoot in de zijde symboliseert het herstel van de "goddelijke glorie" in lever en milt en de omkering van linker- en rechterzijde. Slechts de lendendoek dekt de geslachtsorganen af; de doek of schaamschort waarachter zich de essentie van het mysterie van transformatie heeft afgespeeld.

En mét het ego worden ook de twee moordenaars gekruisigd: ida (de oude Eva) en pingala (de oude Adam), die na de val het tweeheids- denken voedden.

Dan klinkt het "consummatum est". Het "opus magnum" heeft zijn voleinding bereikt. De wijnstok is tot bloei gekomen en alle lichaamcellen (de "menigte" bij het lichaamskruis) zijn geregenereerd.

De golf van het ik verdwijnt in de oceaan van liefde. Samsara is beëindigd, de innerlijke opstanding gere- aliseerd. Wie zijn "ik-leven" verliest, vindt het "Mij" (het tijdloze Atma), gaat op in de onmetelijke liefde van het Geheel.

En wie zijn kruis niet opneemt en Mij volgt, is Mij niet waardig. Wie zijn leven vindt, zal het verliezen, en wie zijn leven verliest om Mijnentwil, zal het vin- den. (Mattheus 10:38-39).

Het ego kan gekruisigd worden, het Atman, het Zelf nimmer. Daarom kan van Jezus gezegd worden dat hij gekruisigd werd en niét gekruisigd, zoals beschre- ven in het apocrief De handelingen van Johannes (hfdst. 101), waarin Jezus tot Johannes zegt:

Je hoort dat ik lijd, maar ik (het atman) lijd niet, niet lijdend (naar het Atman) en toch lijdend (als mens), doorstoken en niet geslagen, hangend en niet gehan- gen, bloed uit mij stromend en toch niet bloedend.

De gekruisigde is boven de vier elementen uitgeste- gen. De Ierse hoogkruisen en de Russische iconogra- fie gaven er daarom de voorkeur aan Christus als tri- omfator af te beelden.

Boven het hoofd van de gekruisigde prijken vier let- ters: I.N.R.I. voor de gnosticus geen Latijnse afkor- ting van "Iesus Nazarenus Rex Iudaeorum (Jezus de Nazarener, Koning der Joden), maar van de He- breeuwse beginletters voor de vier elementen: Iam- min (zee of water), Nour (vuur), Rouach (lucht en Iebesah (droge aarde).

De alchimisten vertaalden I.N.R.I. met "Igne Natura Renovatur Integra" (het vuur vernieuwt de gehele natuur). "In Nobis Regnat Iesus" (in ons heerst Je- zus), zeiden de oude Rozenkruisers.

Uit: Van levensboom tot kruis – Marcel Messing

Hermes:

“De boosheid der ziel is haar onwetendheid, haar gemis aan Gnosis, aan kennis die uit God is. Als de ziel onwetend is aangaande de wezenlijke dingen en hun aard en aangaande het goede en daardoor geheel blind is, wordt zij heftig verstrikt en aangegrepen door lichamelijke passies.

De door boosheid aangegrepen ziel wordt, door het ontbreken van kennis aangaande haar eigen wezen, onderworpen aan vreemde en de mens onwaardige lichamen. Als een last torst zij het lichaam, waarover zij niet heerst, maar waardoor zij beheerst wordt. Zo is de boosheid der ziel.

De deugd van de ziel daarentegen is de Gnosis, de levende kennis van God. Wie deze kennis bezit is goed en Gode gewijd, en reeds goddelijk.

Tat: Wat voor een mens is dat, Vader?

Hermes:

Dat is een mens die weinig spreekt en aan weinig het oor leent.

Wie zijn tijd besteedt aan het houden en aanhoren van disputen, vecht tegen schaduwen.

Immers, God, de Vader, het goede, laat zich noch uitspreken, noch door het gehoor vernemen.

Ofschoon alle wezens zintuigen hebben, omdat zij zonder deze niet kunnen bestaan, is de levende kennis van God zeer verschillend van de waarneming der zintuigen. Zintuigelijke waarneming ontstaat door invloeden of indrukken die macht over ons krijgen. De Gnosis echter is de voleinding der kennis, de kennis die een gave van God is.

Alle Gnosis is onlichamelijk. Het werktuig waarvan zij zich bedient is het gemoed, dat op zijn beurt het lichaam als werktuig heeft. Zo vinden zowel de gemoedswerkingen als de materiële werkingen in het lichaam plaats, daar uit tegenstelling en tegenstrijdigheid alles tot aanzijn moet komen. Op geen andere wijze is dit mogelijk.”

Hermes:

“Het is niet zo dat God de mens niet zou kennen. Integendeel, hij kent hem volkomen en wil door hem gekend worden.

Dit alleen is bevrijdend, reddend, genezend voor de mens: de Gnosis, de kennis van en bij God. Zij is het pad tot het bestijgen van de Olympus. Alleen door haar wordt de ziel waarlijk goed. Niet nu eens goed en dan weer slecht, maar goed uit innerlijke noodzaak.

Tat: Wat wil ge daarmee zeggen, o Trismegistos?

Hermes:

Denk eens aan de ziel van een kind, mijn zoon. Als de afscheiding van het zelf nog niet volkomen is, het lichaam nog klein is en zijn volle wasdom nog niet heeft bereikt, hoe schoon is het dan voor het oog. Het is dan nog niet door passies van het lichaam bezoeeld en nog in grote mate verbonden met de wereldziel.

Als echter het lichaam volgroeid is en de ziel omlaag getrokken wordt in de lasten van het lichaam, wordt de afscheiding van het zelf volkomen en vervalt de ziel tot vergetelheid. Zij heeft dan geen deel meer aan het schone en het goede. En de vergetelheid baart haar het kwaad.

Hetzelfde geschiedt ook bij hen die het aardse lichaam verlaten. Als dan de ziel in zichzelf terugkeerd is, trekt de levensadem zich samen in het bloed, terwijl het ik zich samentrekt in de levensadem. Maar als de geestziel zich van haar omhullingen heeft gereinigd en, goddelijk van aard als zij is, een vurig lichaam heeft aangenomen, doorkruist zij de gehele ruimte en laat de stof over aan het oordeel.”

***

Hermes:

“Het samenstel der onthullingen, mijn zoon komt tot stand in het aardse lichaam, daar het gemoed, vanwege zijn wezenheid, zich onmogelijk onbekleed in een aardse lichaam kan vestigen. Immers het aardse lichaam kan zo een grote goddelijkheid niet dragen, noch kan een zo heerlijke, reine kracht het verdragen in directe aanraking verbonden te worden met een aan passies onderhevig lichaam.

Daarom heeft de geest zich met de ziel omhuld; de ziel die in zeker opzicht ook goddelijk is, maakt zich de levensadem dienstbaar, terwijl de levensadem tenslotte het schepsel bestuurt.

Als nu de geestziel zich heeft losgemaakt van het aardse lichaam, neemt zij onmiddellijk het kleed

aan dat haar eigen is, het kleed van vuur, dat zij niet vermocht te behouden toen zij zich in het aardse lichaam woning maakte. De aarde kan namelijk het vuur niet verdragen; een vonkje reeds is in staat haar geheel in vlammen te doen opgaan. Daarom is de aarde geheel omgeven door water, dat haar als een bolwerk tegen de vlammen van het vuur beschermt.

De geest, de snelste van alle goddelijke gedachtescheppingen, heeft als lichaam ook het snelste van alle elementen: het vuur. De geest als schepper aller dingen, gebruikt het vuur als werktuig voor zijn scheppingsarbeid.

Het universele denken schept aldus het al. Het denken van de mens schept alleen wat van de aarde is. Daar het denkvermogen der mensen geen vuurkleed bezit, is het niet in staat goddelijke dingen tot aanzijn te brengen en wordt het door zijn voertuiglijkheid beperkt tot wat des mensen is.

De menselijke ziel - echter niet iedere ziel, maar de waarlijk aan God gewijde - is in zekere zin goed - demonisch en goddelijk. Als een dergelijke ziel zich van het lichaam heeft losgemaakt, na de weg tot de ware godsvrucht gegaan te zijn - welke weg tot het kennen van het goddelijke leidt en het zich onthouden van onrecht of schade jegens enig mens - wordt zij volkomen geestziel.

Uit het twaalfde boek: De sleutel van Hermes Trismegistos, de Egyptische Oergnosis,³
J. Van Rijckenborgh

Als de Gnosis het ganse bewustzijn verlicht, doet zij ook de ziel weer opvlammen en verheft zij haar door haar van het lichaam los te maken. Zo transformeert zij de gehele mens tot zijn wezenlijke aard, daar de vergoddelijking van de ziel, die de aanschouwing van de schoonheid van het goede vergezelt, niet in het sterfelijk lichaam kan worden voltrokken.

Hermes Trismegistos

...zal de materie vernietigd worden of niet?

De Verlosser zei:

'Alle naturen, alle vormen en alle schepselen bestaan in en met elkaar en ze zullen weer terug gevoerd worden tot hun eigen wortel. Want de natuur van de materie kan zich slechts tot haar eigen natuur terugvoeren.

Wie oren heeft om te horen, die hore!

Petrus vroeg hem:

'Omdat u ons alles heeft uitgelegd zeg ons nu nog dit: wat is de zonde van de wereld?

De Verlosser zei:

'Zonde bestaat niet. Maar het zijn jullie die de zonde maken, namelijk wanneer jullie doen wat in wezen gelijkstaat aan overspel, dat wat men de "zonde" noemt.

Daarom is het goede in jullie midden gekomen, naar het wezen van iedere natuur, om deze weer in zijn wortel te herstellen.'

Toen ging hij voort en zei:

'daarom worden jullie ziek en sterven jullie, omdat jullie houden van wat jullie misleidt. Wie het vatten kan, die vatte het!

De materie gaf geboorte aan een begeerte die haar gelijke niet kent omdat zij uitgegaan is van iets tegennatuurlijks.

Zo heerst er verwarring in het gehele lichaam.

Daarom heb ik jullie gezegd: 'Heb goede moed tegenover de verschillende vormen van de natuur. Wie oren heeft die hore!'

Toen de Gezegende dit gezegd had, groette hij hen allen met de woorden:

'Vrede zij met jullie. Breng mijn vrede voort. Let erop dat jullie niemand misleiden door te zeggen: 'Zie hier' of 'Zie daar, want de Zoon des Mensen verblijft in jullie binnenste. Volg hem! Die hem zoeken zullen hem vinden. Ga zo heen en verkondig het evangelie van het Koninkrijk. Leg geen andere bepaling op dan die welke ik jullie heb gesteld. En vaardig geen wet uit zoals de wetgever, opdat jullie daar geen gevangenen van worden.' Toen hij dit gezegd had, ging hij heen.

Uit het Evangelie van Maria Magdalena

Wanneer de mens zich tot een religie wendt, verwacht hij daarvan hulp voor zijn levensgang. Religie is, zoals u weet, oorspronkelijk de dienst van de ziel aan God. Men kan niemand dwingen religieus te worden, maar veel mensen komen tot vormenreligie, onder de dwang van een innerlijke onevenwichtigheid.

Religie en moraal gaan veelal samen. Religieuze voorgangers leggen de morele wetten vast en verbinden de moraal met een god. De ziel werd buiten al deze in het leven geroepen wetten en leringen gesloten. Een ziel - zo meent men - is niet reëel, men kan haar niet zien, er is zelfs geen bewijs van haar bestaan. Daarom fundeert men religie en moraal op het hoogste aanzicht in de uiterlijke wereld: het verstand of de rede. Logisch, redelijk denken is een bewonderenswaardige eigenschap. Zuiver, bewogen gevoelen is een verworpen gave: een bewogen mens komt steeds in de verdrukking en men noemt hem schamper: emotioneel.

Deze nood-orde is bedoeld als een doorgangsfase voor de ziel opdat zij daarna haar oorspronkelijke Tehuis zou wedervinden; op basis van ervaring en het herkennen. De zich steeds doorzettende "zondeval" verhardde de wil en verhief het denken tot koning, bovendien verloor het hart zijn gevoeligheid. Niettemin kwamen er religieuze bewegingen, onder de dwang van hen die aanstoot namen aan de moraal der mensheid. Het ageren tegen de verworden moraal heeft echter geen zin zolang de mens zich niet bewust is van een ziele-element. Zodra de ziel, als deel en waarde wegvalt, kent men geen maatstaven om de moraal te meten. De ziele-adel brengt automatisch een zeer hoge moraal voort. Het verlies van ziele-adel maakte het nodig een uiterlijke adel te kiezen, die de toon zou moeten aangeven bij de moraal.

U weet waar dit op is uitgelopen!

Adel ontvangt men niet en leert men niet aan, maar adeldom is een toestand van ziele-bewustzijn. Hij, die de ziel kent overtreedt geen enkele wet, althans geen natuurwet die door de natuur is voortgebracht. Het uitvaardigen van wetten bewijst de innerlijke armoede en onkunde van de mens. Losgeslagen wezens hebben wetten van node om hen enigszins te kunnen regeren. Religieuze mensen, zielen die Godverbonden zijn, kunnen iedere vorm van vrijheid hanteren, zonder in excessen te vervallen.

Wel, de tijden spitsen zich toe en de door mensen uitgedachte wetten dreigen verloren te gaan in het omwendingsgeweld, waarbij dogma's sterven en ideële denkbeelden aanzien verwerven. Iedere uiterlijk kenbare vorm, letter of beweging,

vereniging of groep, loopt het risico vermalen te worden in die gigantische omwenteling waarin eeuwenlange gewoonten, denkbeelden en religies omver gelopen worden. Dan moet de mens de realiteit onder ogen zien van een leven uitsluitend gebaseerd op de Intuïtie.

De uiterlijke zintuigen zullen niet meer in staat zijn de abstracte, onzichtbare handelingen waar te nemen, die achter de immense omwenteling staan. De wereld in de onzichtbare sfeer van onze planeet zal zich langzaam maar zeker aan de uiterlijke wereld gaan bekend maken. Het Johannes-tijdperk brengt mede dat hetgeen onzichtbaar en irreëel was plotseeling zichtbaar en werkelijk wordt.

Er zijn heden niet zoveel mensen meer die niet kunnen geloven in het hiernamaals, in een sfeer waarbinnen etherische wezens leven. De experimenten met allerlei psychedelische middelen bewijzen anders! Het atheïsme in zijn oude bekende vorm sterft uit, elke fanatiek verdedigde religieuze opvatting zal in de naaste toekomst door ontdekkingen worden gelogenstraft. De religie, in iedere uiterlijke vorm, wordt een lachwekkende onhoudbare zaak. Daarom moet de mens zo snel mogelijk de innerlijke waarden opgraven en voor zichzelf een Religie scheppen om straks staande te kunnen blijven in de meedogenloze orkaan.

De mensen met ziele-adel blijven onberoerd in ieder geweld, in iedere beeldenstorm. Ziele-adel staat lijnrecht tegenover het zo veelvuldig uitgedragen egoïsme. De egoïsten zullen zichzelf in deze Aquarius-periode kunnen verrijken, doch hun rijkdom zal waardeloos blijven. Eerbied voor de medemens is geen eigenschap van de egoïst of de ik-centrale keiharde "streber", daarom zullen alle menselijke wetten niet opgewassen blijken tegen dit gevecht van "oog om oog en tand om tand", dat zich in deze tijd voltrekken gaat. Ieder mens wordt teruggeworpen op de innerlijke ervaringsom en de innerlijke gaven: intuïtie en geweten. Het geweten is niet louter een onderscheidingsvermogen tussen de bekende goed- en kwaad vormen. Het woord "geweten" is afgeleid van "weten" en betekent oorspronkelijk "bewustzijn".

De ziel kent twee leidinggevende gaven om haar terug te voeren tot de Bron: intuïtie, het directe kennen of de eerste handskennis en het geweten of het bewustzijn van het juiste handelen. Uitgerust met deze beide eigenschappen zou de ziel de Weg direct kunnen herkennen, zo zij niet gedomineerd werd door de wil, de grote zondaar en ongoddelijke macht.

U kunt zeggen dat zij, die gewetenloos handelen, zielloos zijn; mensen die de ziel gedood hebben en nu weten van node hebben om nog enigszins tot rede gebracht te kunnen worden.

Wanneer de religieuze mens het ziele-individueel wil voortbrengen, kan hij slechts succes hebben wanneer intuïtie en geweten in hun oorspronkelijke toestand werken.

De ziele-ervaringen die in het "geweten" liggen opgestapeld, trekken de mens omhoog tot op de top van de berg der versterving; iedere egocentrische daad verzwakt het "geweten" en maakt de ziel dus onbewuster. Geweten en Intuïtie werken nauw samen om van een mens, een ziele-wezen te maken.

Het innerlijk tribunaal of het "geweten" bevat in zichzelf oorzaak en gevolg, het leidt de mens langs ervaringswegen en het jaagt hem harde leringen binnen.

Intuïtie of eerste hands-kennis is een veel begeerde eigenschap. Men ontvangt dit echter slechts op basis van een ontwikkeld geweten. Zij, die dit geweten, als ziele-gave ontwikkeld hebben kunnen niet meer egocentrisch handelen, daar zij hun ego of Ik buiten hun interessesfeer plaatsen.

De onderlinge verschillen in gewetensvragen bij de mens is een maatstaf voor een ziele-staat.

Het oorspronkelijke geweten staat boven elke dogmatische wet, het onderkent niet slechts "goed en kwaad" zoals het heet, maar het onderscheidt welbewust de noodsituatie waarin de mens verkeert. Het gaat bij bewuste activiteit, zich ontwikkelen in het scherpe onderscheiden van elke ik-centrale handeling.

Ik-loosheid, zoals Boeddha en Christus leren, kan verwelkomt worden met behulp van het geweten.

Spirituele mensen hebben een zeer streng geweten dat hen tot een innerlijke rechter geworden is. Uit deze inwonende rechter groeit echter de Intuïtieve Kennis die niemand u aanleren kan.

Via de intuïtie kunnen de ogen door de uiterlijke vorm heendringen, kunnen de oren verborgen klanken waarnemen; kortom, kunnen innerlijke zintuigen wakker worden.

Intuïtie is geen kwestie van vooroordeel; alles wat de mens heden met intuïtie bestempelt is een verwrongen beeld van de oorspronkelijke ziele-gave.

Intuïtie is ook niet een specifiek vrouwelijke eigenschap, daar men veronderstelt dat vrouwen gevoeliger zouden zijn! Niets is minder waar.

De verworden ziellose man is een kind vergeleken bij een ziellose vrouw. Zodra de ziel uit het menselijke wezen wordt verjaagd, blijft er niets anders over dan een dier. En wel een vrij laagstaand dier, want het intellect verscherpt de wreedheid, en de meedogenloosheid.

U weet toch dat geen dier zijn soortgenoten uitroeit, behalve de mens.

Is deze tijd daarvan geen bewijs?

De ziel-loosheid brengt gewetenloosheid mede en gewetenloosheid brengt intuïtie-loosheid mede.

Vandaar dat de mens zijn onderscheidingsvermogen verliest en hij werkelijk een ziellose slaaf wordt van de machtigsten.

Het dier bezit nog een instinkt.

De in de dierlijke toestand teruggevallen mens heeft zelfs zijn instinkt verspeeld.

Er rest dan nog slechts: begeerte of de drift die maar twee krachten kent: dood of leven.

Indien de huidige zoeker waarlijk religieus wil worden of blijven in de diepste zin van het woord, dient hij zijn geweten te verfijnen en op de zwakste reactie van zijn intuïtie te reageren.

In de ernstig zoekende mens leeft het Volmaakte Beeld Gods, daarnaar zoekt hij, de drang tot volmaking drijft hem voort. Zodra hij handelt naar zijn geweten en daarvan de consequenties trekt, wordt dit innerlijke Godsbeeld duidelijker. Hij komt er directer mee in aanraking.

Moraalprediking is overbodig voor deze mens.

Elk stichtelijk woord is een aanfluiting en een belediging voor zijn ziele-adel. Tot deze mens zegt men niet: u moet deze daad stellen, anders gebeurt u dat!

Maar tot zulk een mens zegt men: "Heeft u reeds vernomen dat deze daad u nader brengt tot uw doel?"

Men spreekt ook niet in termen als: Dit is waar en dat is onwaar!

Men zegt altijd: "Ik méén vernomen te hebben dat er Waarheid ligt in deze woorden of daden ....."

De ziele-mens verneemt van binnenuit, intuïtief; daar hij zichzelf als onvolmaakt beschouwt laat hij ruimte

voor de bredere waarheid door de woorden "ik méén.." Hij weet dat hij groeiende is, dat zijn innerlijke zielebewustzijn zich ontwikkelt en dat hij met het verstrijken van de dagen en uren tot diepere waarheden zal komen. De waarheid van het moment is altijd tijdelijk. De horizon van de spirituele Kermis is zonder grenzen, het uitzicht wordt steeds wijdsder.

Ziele-adel blijkt uit de eigenschap om de eigen onkunde en ontoereikendheid, en het mogelijke ongelijk te erkennen. Hetgeen men heden denkt en weet, is een fundament voor hetgeen men morgen ontvangt, De eeuwige beweging van de intuïtieve eerste hands kennis staat in lijnrechte tegenstelling met hetgeen vastgelegd wordt in boeken. Intuïtieve kennis IS niet vast te leggen, want zij blijft ongebonden en verdiept zichzelf, totdat zij ondergaat in die grote, oorspronkelijke Kern der Eeuwigheid. Daarom is het waarlijke weten gezeteld in "het geweten", het ziele-bewustzijn.

Men strééft niet naar dit ziele-bewustzijn, maar men legt het bloot, omdat het reeds als atoom in de mens verborgen ligt! De inkeer en de innerlijke stilte dragen ertoe bij om de "stem van dit geweten" waar te nemen. Soms is zij als een oordeel, dan weer als een mes zo scherp, dan weer als een verlossing, maar altijd grijpt dit geweten in, in de levenssituatie des mensen.

En hoe verder u komt op het Pad van Ziele-bevrijding, hoe strenger uw geweten zal worden, dan behoeven geen richtlijnen meer gegeven te worden door een uiterlijke leider, maar u låt alles na wat de ziel beledigt. Zelfs de primaire eisen van onze gemeenschap worden dan zonder dwang, maar van binnenuit opgevolgd. Hij, die van bovenaf verboden moet worden, is een kind, dat de materie der grote mensen onkundig behandelt. Zodra de volwassenheid komt, zal hij kènnen waarmee hij werkt en leeft. Zo ook op de Weg der ziele -verlossing.

Als u een serieuze kandidaat bent, dan verwerft u ziele-adel door uw geweten de vrije teugel te laten en dan ontvangt u het zo begeerde Hogere Weten om niet, door uw herleefde Intuïtie. Zouden alle intellectuele filosofen deze eenvoudige regel kennen en volgen, dan zou iedere ingewikkelde filosofische stelling neergehaald worden en zou de wereld dan pure, zielsvolle mensen kennen, die niet slechts de rede bezaten als hoogste goed, maar de ziele-ervaring en de Intuïtie. Logica en rede zijn de gaven van de zeer ontwikkelde natuur-geboren mens, maar intuïtie en geweten zijn de gaven van de ontwikkelde ziele-mens. Ook de duivel is logisch, zo zegt een gevleugeld woord. En dat wil niets anders zeggen, dan dat de logica en de rede binnen het bereik van de duivel liggen.

De intuïtie in haar hoogste uitdrukking en het geweten in haar meest verfijnde openbaring liggen buiten de greep van Satanael of Saturnus. Want zij zijn opgebouwd uit trillingen die uit het Land aan gene zijde van de Saturnus-poort komen.

Daarom zal hij die de Daad der Zaligsprekingen stelt altijd zijn afgestemd op de trillingen van deze beide innerlijke gaven. Niet de mens verbiedt u, maar uw geweten zal u verbieden en u zult dat gebod aanvaarden, omdat u leven wilt volgens de regels van de hoogste wet. Zulk een levenshouding brengt automatisch en pijnloos de Ik-loosheid, waarnaar u dikwijls zo krampachtig streeft. En deze levenshouding brengt eveneens de hoogste Kennis als een rijkdom, als een bezit waarnaar de duivel, Satanaël vergeefs zijn klauwen zal uitstrekken.

Zo zal uw leven gedragen worden door een innerlijke rijkdom en niemand zal die kunnen ontnemen. Angst, twijfel, wanhoop zullen uit u wegglijden, omdat u dan andere normen en waarden kent! U kunt deze rijkdom slechts verlangen als Individueum, als ziele-atoom, als eenheid, want alle onderworpenheid en afhankelijkheid verdeelt en kent de eenheid niet. Ook een massa is verdeeld, slechts het Individueum is één en aan Gode gelijk. Daarom zult u moeten leren in uzelf één te worden door de trilling van het geweten als ziele-gave, door uw levenswandel bloot te leggen. Dan zult u bemerken dat u als Individueum en als goddelijk atoom behoort tot het uitverkoren volk, dat de Goddelijke Kennis bezit!

De Weg hiertoe is niet moeilijk, maar hij is slechts smal, doordat het ziele-geweten streng is en zonder compromis. Het gaat er om of de pelgrim deze weg waarlijk betreden wil, zo ja, dan knielt deze wil, als heersende demon neder en voegt zich in de éénheid van het ziele-atoom. Dat is het begin van de Weg, maar dit begin vormt de basis voor het Goede Einde, waarnaar u verlangt, zonder nog dit begin te kennen!

Zet dan deze eerste stap en beluister in de stilte de flauwe echo uit het Land in de Verte, opdat de Weg u bekend worde, o pelgrim!

16 May 2008
©Henk en Mia Leene

Hechten aan gedachten

Hecht je aan niets. Ook niet aan je ongehecht zijn. Wat je vast wilt houden zijn altijd illusies. In het leven kun je niets vasthouden. Wordt daarom voorbijganger. Ga voorbij aan het spel der begoochelingen. Wordt de niets-bezittende.

Iedere gedachte dat je iets bezit is een duistere wolk die je belemmert te zien wie je bent. Niets binnen je of buiten je is van jou. Hoe zou het Geheel iets kunnen bezitten? In jou is alles aanwezig en toch bezit je niets.

In het verleden graaf je naar oude gedachten. Oude vruchten. Oude idealen. Oude kennis. Je woont in de ruïne van het bestaan. Je houdt je vast aan het verleden omdat je niet los van je ik kunt komen. En als het verleden je niet voldoende geven kan schep je een toekomst. In de toekomst zal er iets gebeuren. In de toekomst zul je iets verwerkelijken. In de toekomst zul je voortbestaan. Het is allemaal waan. Een boom van waan met luchtwortels zonder aarde. Takken zonder hemel. Bladeren zonder groen.

Waarom zoeken naar een doel? Waarom iets verwachten. Bekijk je onvrede. Doorschouw je illusies. Steeds maar weer bouw je nieuwe bruggen. Of ze nu naar een verleden of naar een toekomst zijn gebouwd, het hout is rot. Je loopt maar heen en weer. Je wandelt van de ene naar de andere oever. Je verkeert in verleden of toekomst. Nimmer hier-nu. Pas als al je gedachtebruggen instorten, val je in het levende water. Pas als de denker vernietigd is, is er hier-nu.

Je zult je ertegen verzetten. Het denken zal zich verzetten. Met alle kracht. Slimheid zal alle paarden voor je koets van begeerten spannen. Woede zal je zweep zijn. Alle gedachtezwaarden van verleden en toekomst zul je gebruiken om te voorkomen dat je gedachtebruggen vernietigd worden. Om te voorkomen dat de denker vernietigd wordt. Je houdt van je gedachtebruggen. Ze zien er immers groots uit. Overal zijn ze aanwezig. Over de hele wereld kun je ze zien. Jij bent de bouwer van deze bruggen. Jij bent de trotse bouwer van verleden en toekomst. Geef het toe: je bent bang. Je bent bang dat er niets meer overblijft als de denker verdwenen is. En het is waar. Het is volkomen waar. Van jou blijft er niets meer over. Net als bruggen sterf je volledig. De illusie van de denker en de illusie van een ik storten ineen.....

Uit: Het woud der inwijding van Marcel Messing

"Seeing the Way
is like going into a dark room with a torch;
the darkness instantly departs,
while the light alone remains.
When the Way is attained
and the truth is seen,
ignorance vanishes
and enlightenment abides forever."

~Gautama Buddha~

This is not the end...
It is the beginning.
You cannot falter now
If you trust nothing else
Trust this
Trust love.

<http://youtu.be/lgVM6HFFj28>

When the white eagle of the north
is flying overhead
The browns, reds and golds of autumn
lie in the gutter, dead,
remember then that summer birds
with wings of fire-flaying
came to witness spring's new hope,
born of leaves decaying.
Just as new life will come from death,
love will come at leisure.
Love of love, love of life,
and giving without measure
gives in return a wondrous yearn
of a promise almost seen.
Live hand in hand,
**and together we'll stand
on the threshold of a...dream!**

Greame Edge
The Dream, Moody Blues 1969

Contact:

am.cirkelpunt@gmail.com
marith33@gmail.com